

Bergen den 2^{den} Mai 1867.
Aften Kl. 10^{1/2}.

Min kjære Edward!

De øvrige Hverts Balle-
er nu gaaede hen til Sit, og jeg vil
derfor søge at gjøre en Begyndelse
til Besvarelse af Dit sidste kjære
Brev, for hvilket Du hermed takkes
paa det hjerteligste. Jeg kunde næst
tanke at min kjære, kolsignede
Edward, der steds har været en
kjærlig Søn, om end en stor Mene,
ikke kunde forharde sit Hjerte saa
at Kjærligheden til de gamle For-
ældre, der have gjort saa store Op-
offringer for Du og Din Broders Hjerte,
ganske kunde udslukkes! Dit Hjerte,
Jeg har læst saa længe i Verden,
og hørtet saa lidt Erfaring i din
Betning, at jeg aldrig gjør Fordring
paa Taknemmelighed, men Kjærlig-
hed synes jeg at kunne vente af
alle mine Børn, hvem jeg har de-
sket med en trofast, trods kjærlig
hed fra den første Stund. Jeg har
engang troet at mine Gutter vare
den, der mest gjengjaldte denne Kjærlig-
hed; nu har jeg en anden Anstæn-
else om den Sag, og tro at Smædigene
holde mest af mig, og dog ere de
virkelig bleve temmelig forundrettede,
ikke mind om min Villie, inden fordi den

Opdragelse har ført det meste
Penge der er anvendte paa Dig,
nu. Gud være lovet! gode Bønder
nu. Hvad der har været anvendt
paa Din Broder. Musik, anseer jeg
mæsten for være end kostbar, thi
det har alene bidraget til at gjøre
ham udygtig for den Stilling han
nu skal indtage, og det smædte mig
saa saare. Vore Fortællinger er li
af den. Naar at to Familier kan
leve deraf, og jeg har ei saa meget
at jeg har troet mig kostbar,
hvilket er mit kjæreste Børn; saaledes
der forestaaer der nok ikke mig paa
min gamle Dage andet end Deltagelse
i procuration Hensende, og jeg
er ganske forberedt paa at det let
den sidste Sommer vi blive paa
Landsas. Det fik nu være som
det Bunde, naar jeg blot kunde have
den Glæde at se min Børn lyft.
Måske omring mig, men desværre
ikke engang det tør jeg haabe, og
langt mindre at. Forholdet mellem
os Torvald og Jer Børn søger smide
bliver saaledes, som jeg altid har nok
malet mig det skulde blive om jeg op
levde at se Jer som Mænd. Jeg er
nok meget bedrøvet, og derfor langt fra
vel, saa det er jo visse endeligt om
jeg ser. Tilnærmelsen med min Tanke
for mig. Og dog er der en raadig og
trofast. Hæder over os alle, der stopper
alt til det Bedste, naar vi kun kan
give os til Ham med fuld Tiltid og
Fortrosthed. Al ja, min Børn bedrøvet,
den der altid kunde det, den er lyftelig.

vede den gode Gud Njeste.
Den Helligaand, der har vilst i
alt godt. - Og nu faar jeg allerede
at sige Dig Godnat, thi Her er klar
Voldt, og det frondvalde min Heste,
hvorefter jeg oplages noget i den sidste
Tid. - Tante Kristle og Caroline kom
hertil. Natten til Tirsdag, den første
tog strax til Tante Stamme, og der
var Moer og jeg, med Caroline og
Benedict. I gaar, for at fejre Bryll
Lufsdagen. Der var blot endel Aldre
og Gifte, men Bone var Stolt, og Bone
saaledes med. Ja nu, nok engang god
roelig Nat, min Edvardman!

Mandag Aften den 6te

Ja, imorgen maer da disse Linnies
afsted, endelkjendte de ikke indholde andet
end Berthing om at vi alle her hjemme
endnu findes blandt de Levende. Val
Veinst har vaeret uliggelig Voldt, og Her
er maerten ikke Togu til Foraars endnu.
Moer, Benedicte og jeg Njeste i gaar i
temmelig stærk Plage til Landgaar, men
det var dog noget mildere, og vi fik da
Kjende en liden Smule Foraarsdøft af
Froerue og liise en eneste Finglertomme.
Der saa puerst og trist ud deroppe, men
jeg vil dog haabe at vi nu snart faae
sæ en Forandring til det Bedre. - Vor
gamle Møgel blev i Søndags transporteret
til Aarestuep for at repareres inden det
gaar til Landgaar, og det Store blev da
ved samme Leilighed flyttet i Stuen,
for at væn i Beredskalt at komme i
Kjæppe, hvilket vi endelig fik atkjøbe
Froellen Grep for 4 Spøst, efterat vi vistnok
havde bestilt en i Maseriet til den Tid.
Maren søger nu at faa leiet et Instrument

for Sommeren, da hun har en fine
Elevor. Det vil jo rigtig nok tagt, bor
god Part af Fortjenesten, men den fare
hun nu at findesig - Jeg vilo beklind
med Maden, at jeg gamle har glebt die
Senge i Sparebanken; dersom jeg har fan
det bragt i Orden inden dett. Mal seeder
bort imorgen, da vil Du finde Anvisning
indsluttet, hvis ei, da Mal de net snart bli
Dig tilstillet. Hvad her ligesom findes for
Dig af Bøger og Mal blive sendt med
Skrivelser og Senge. Jeg tror du har an
modet Benedicte om at komme bort til
Dig for at see Dig beklind med Ind
rdningen af dit Sag, men det lader
sig nok ikke saa godt gjøre, thi uden
at tale om Omkostningerne ved Reisen
og Opholdet, da vi nu saa uodvendig
i Hjemmet, hvor hun vistelig er den
belovende Aand. Men har de beidit saa
meget, at hun kan nok behove Stort;
hun er desuden ikke altid sark, end
skjndt hun aldrig omtaler det, og tro
er hun bestendig. Hun har ikke set
Fante Constance, og vi faa nu at see hvad
hun siger detil. Jeg kan meget godt tanke
mig, at du trauger til en Barbedote, men
Det maa ogsaa erinde at vi er gamle,
og har det ferte og Storte Stort paa Hende,
da hun desvarende nok ikke indlader sig
i noget Afgjort, i hvilket Tilfælde vi plan
teligvis maatt gjøre Aftat paa Hende.
Benedicte har sin Fort, som vi alle, men
maa man betænke at vi bor bær over
med hende, da maa jeg vilde at
hun er en frægtig Pige, der, som det
synes, kunde haad fortjent en Under Skjæbne.
Hun har imidlertid Religionen, at holde
sig til, og den skjænter hende Kraft til
at udrrette sin Gjæmning i Livet, og det med
Tale til den gode Gud. Ja, da Sapiet er
blevit fuldt vil jeg nu sige dig Farevel, og anten
vil at røre paa mig, eller nu i Strid for at
villig mig lidt net at see Barbedote Farevel!